

Twintig jaar geleden heette ons museum Natuurhistorisch Museum Rotterdam. In die tijd zat het museum in een betonnen glasbak op een eilandje in de diergaarde, en leidde een kwijnend bestaan. Het werd gerund door een groot aantal goedwillende en een kleiner aantal kwaadwillende vrijwilligers, enfin, daarover heeft u alles kunnen lezen in de rubriek die Jan Nieuwenhuis jarenlang over de geschiedenis van het museum voor dit magazine schreef. Rond het midden van de tachtiger jaren was het verblijf in die betonnen glasbak zodanig vervelend geworden voor de moreel van de vrijwilligers, de kwaliteit van de collectie, de kwantiteit van de alcoholvoorraad en de verstandhouding met de diergaarde, dat verhuizing de enige optie leek. Het is een gouden greep gebleken. De kwaadwilligen zijn verdwenen, de goedwilligen hebben zich uitgebreid als de halsbandparkieten in het Vroesepark en het museum beleefde - ondanks de brand van 1987 - een goede doorstart. Alles werd anders. De Vereniging bleef maar de Stichting kwam erbij. Er kwam een directeur, en een secretaresse, en een bestuur met diverse deskundigen uit bedrijfsleven en de overheid. Maar er kwam ook een nieuwe naam: Natuurmuseum Rotterdam.

De oude naam Natuurhistorisch

Museum kon niet meer. Vond men. Dat rook en riekte te veel naar stoffigheid en muffe kasten en naar oude mannen in witte jassen die de hele dag buikharen van fruitvliegjes zaten te tellen om er uiteindelijk nooit iets mee te doen. Het moest dynamisch! Natuur en milieu waren in. De geitenwollen sokken werden fris gewassen, de sandalen gepoetst, de baarden afgeschoren en de botaniseertrommels aan de Roteb meegegeven. Weg met de stoffige oude tijd! De nieuwe wind kwam ook tot uiting in een nieuwe naam: Natuurmuseum Rotterdam, korter en krachtiger en meer passend bij het milieubewuste tijdsgewricht. De maatschappelijke evolutie had daarmee ook in Rotterdam een nieuwe soort opgeleverd. Die nieuwe soort deed het goed want ook de natuurhistorische musea van Tilburg, Leeuwarden, Groningen, Enschede, Ameland en Joure hadden intussen de naam Natuurmuseum aangenomen. Alleen in Leiden bleef het nog een tijdje het Nationaal Natuurhistorisch Museum, tot die naam ook daar werd gedegradeerd tot een subtitel van het modernistische Naturalis (een naam die past in het rijtje Evuon, Museon, Ecodrome, Industrien en Omniversum: een nomenclatuur die het ook een tijdlang goed heeft gedaan); toen was alleen Maastricht nog over. De Limburgers bezaten lange tijd het enige museum dat zich nog met de titel

**NATUUR
MUSEUM
ROTTERDAM**

**NATUUR
HISTORISCH
MUSEUM
ROTTERDAM**

Natuurhistorisch durfde tooien: het Natuurhistorisch Museum Maastricht (altijd al lak gehad aan Hollandse nieuwlichterij, die lui daar).

Een vraag: wat voor type museum is het Natuurmuseum Rotterdam? Er is maar één antwoord mogelijk: een natuurhistorisch museum. Nog een vraag: waarom noem je het dan niet zo? Het antwoord mag u zelf invullen. U kunt kiezen uit: (1) dat klinkt zo stoffig, (2) we schamen ons ervoor, (3) ik heb geen goede reden. Antwoord (1) getuigt van een verkeerd inzicht in ons deel van de museumwereld. In Londen zetelt het Natural History Museum, in New York het American Museum of Natural History, in Parijs het Muséum National d'Histoire Naturelle en in Stockholm het Naturhistoriska Riksmuseet. Zou u werkelijk denken dat die mega-instellingen gebukt gaan onder een imago van stoffigheid? Integendeel: het zijn hypermoderne instituten, die baanbrekend onderzoek verrichten én grote hoeveelheden publiek aan zich binden. Antwoord (2) is daar een vervolg op. Omdat velen in de milieubewustzijnsgolf van de tachtiger jaren de opgezette konijnen

en bali-spreuwen liever verstopten dan ze trots tentoon te stellen, zouden we ons nu ook steeds in die

luren moeten laten leggen. We doen ook niet aan waskaars-rollen, we verkopen geen biologische sperziebonen in de museumwinkel en we geven geen cursussen wol spinnen en -verven. Dat kunnen anderen veel beter. Wat we wel doen: het Bruijn's boshoeven herontdekken, en de vliegenvanger van Boano ook, we baggeren botten op uit de Eurogeul en maken er een tentoonstelling over, we inventariseren de stads- en havenfauna, we leggen een herbarium aan van telkens nieuwe adventieven, we ontdekken de eerste *Rapana venosa* in de Noordzee en stellen die ook tentoon, we scoren de Dominomus en we beschrijven nieuwe soorten spinnen, slakken en muizen voor de wetenschap in Deinsea of andere tijdschriften. We schamen ons dus helemaal nergens voor. Antwoord (3) is het enige juiste antwoord. Er is geen goede reden te verzinnen om ons museum dat een natuurhistorisch museum is niet ook 'Natuurhistorisch Museum' te noemen. Om de verwarring met Maastricht niet al te groot te maken (ligt tenslotte ook aan de Maas) voegen we er 'Rotterdam' aan toe. De afkorting (vooral gebruikt in publicaties en voor registratiedoeleinden) blijft zoals vanouds NMR, de emailadressering eindigt ook in de toekomst nog altijd op @nrm.nl en het logo verandert slechts op subtiele wijze. Vanaf 1 januari 2006 heten we dus wat we zijn. Wen er maar aan.[]